

OBVESTILA

NAPOVEDNIK

22. september, nedelja – katehetska nedelja, ob 9.00 sv. maša ob za etku šolskega in verou -nega leta.
28. september, sobota – romanje župnij Kotlje, Strojna in Ravne.
28. september, sobota - ob 18.30 predstava znanega igralca Gregorja ušina – »Vera levega razbojnika«.
29. september, nedelja – ob 9.00 sv. maša pri sv. Mohorju in Fortunatu; kvatrna nedelja – molitve za rajne; darovanje za bogoslovje.
3. oktober, etrtek - ob 17.30 molitev pred Najsvetejšim, prvi dan duhovne priprave na blagoslovitev glavnega oltarja; v dopoldanskem asu obisk bolnikov po domovih.
4. oktober, petek - ob 17.30 molitev pred Najsvetejšim, drugi dan duhovne priprave na blagoslovitev glavnega oltarja.

SVETI KRST

Ana Dretnik
Vid Polnac

POGREB

Katarina Rožen
Hermina Ošep
Jožef Tušnik
Marta Turi nik
Janez Ivartnik (Sele)

ŽUPNIJSKO ROMANJE 2013

Romanje župnij Kotlje, Ravne na Koroškem in Strojna k Mariji Pomagaj na Brezje. Ob 7.00 odhod z avtobusne postaje, ob 11.00 sv. maša na Brezjah, ogled cerkve in rojstne hiše Janeza Jalna v Rodinah, ogled cerkve in samostana v Velesovem ter ve ernice.

Vabljeni! Za romanje se prijavite do sobote, 21. septembra. Cena romanja 22,50 € (kosilo 8 €; prevoz in vstopnina 14,5 €).

BISER je mese no glasilo župnije sv. Marjete v Kotljah. Izdaja ga župnija Kotlje.

Odgovorni urednik: Alojz Bek, župnijski upravitelj; lektorica: Irena Oder; ra unalniško oblikovanje: Marko Kocuvan; uredniški odbor: Alojz Bek, Irena Oder, Veronika Kocuvan, Petra Jamnik Kobolt, Erika Jamnik, Jožica Pušnik, Tomaž Kocuvan. Tiskanje: JSKD OI Ravne, Prežihova 7, Ravne na Koroškem. Naklada: 250.

SEPTEMBER
KIMOVEC

LETO 2013
LETNIK 49

9

Vera raste in se krepi
samo preko verovanja v Boga.

Gotovost glede lastnega življenja,
lahko dosežemo le tako,
da se prepustimo vedno bolj v roke Ljubezni,
ki je toliko ve ja,
kolikor bolj izvira iz Boga.

ŽUPNIJSKI URAD KOTLJE

DUHOVNA MISEL

Kakšne misli me spreletavajo na za etku novega verou nega in pastoralnega leta? Kaj ponuditi otrokom, staršem, odraslim za poglobitev vere?

Evangelij pravi: ne od zunaj, ampak od znotraj, iz lovekovega srca prihajajo hudobne misli, nevoščljivost, bogokletje ... Seveda ob tej trditvi pridemo navzkriž z drugo svetopi-semsko resnico, da je Bog loveka ustvaril po svoji podobi. Morda je najtežje bivanjsko vprašanje: kako je mogoče, da lovek, v Božjih obeh okronan za višek Stvarstva, ni samo dober in dela zgolj samo razumno, pa pa od njega prihaja tudi slabo? Ta lovek bi moral v bistvu roditi le bogate in dobre sadove. Pa vemo, da ni tako. Pretresa nas svetovne novice o terorizmu in vojnah pa lokalne o goljufijah in strankarskih prerokanjih in tiste isto domače, ko se sosedje tožijo za zemljo, ko se otroci in starši ne marajo, ko družine razpadajo, ko se obrekujejo tisti, ki so v nedeljo sedeli v isti klopi ... Kako je lovek neodrešen! Zato toliko bolj potrebuje Boga, ki ga bo nenehno

spominjal na njegovo najglobljo resnost ustvarjenega - Božjega bitja. Bog je tisti, ki vzgaja in spreminja, ki loveka dviga, mu daje nove priložnosti, da iz loveškega srca ne prihajajo zgolj in samo hudobne misli, pa pa lepa beseda, pohvala, zadovoljstvo in veselje drug nad drugim, simer nam je dano, da skupaj živimo. Vzgoja srca in vzgoja vesti sta nalogi vseh nas, sledita pa iz prej omenjenega odlomka. Dnevi pred slovesno blagoslovitvijo glavnega oltarja v župnijski cerkvi sv. Marjete, zahvalni koncert, razstava o poteku letnega projekta dar za dar, molitvene ure, duhovno poglobljanje bodisi v posameznih skupinah ali preko verskega tiska in ne nazadnje ves verouk sre anja za starše imajo en sam cilj: da bi lovek na vsakem koraku svojega življenja izžareval svojo Bogu podobnost, da bi iz loveškega srca prihajale lepe stvari. Naj bo tudi med nami tako! Naj poti novega pastoralnega leta spremlja priprošnja naše župnijske zavetnice sv. Marjete.

✂ župnik

V SLOVO

V slovo Janezu Ivartniku

Bil je vrstnik mojih otrok. Že kot majhen dek je bil Janez Ivartnik (roj. 20. 3. 1980 – umrl 9. 7. 2013) zelo vljuden otrok. Vedno je prijazno pozdravljal in prijazno odgovarjal na vprašanja tudi kot najstnik in kot mladi mož. Spominjam se sreanj z njim bodisi v trgovini, kjer je delal, bodisi slujno na ulici. Vedno je bil pripravljen prijazno poklepetati o vsem mogočem. Najraje pa, z veliko ljubeznijo, o svoji družini, o svojih otrocih ... Prijazen, vljuden, zgovoren, spoštljiv ... Še marsikaj bi se dalo napisati, a bilo je povedano ob njegovem slovesu ... Premlad nas je zapustil! Mati sem in težko si predstavljam takšno izgubo. Neopisljiva je grozna bolečina v duši ... as, ki je naš zaveznik, jo omili, izbriše pa nikoli. Le Bog ve, zakaj je moralo biti tako! Na njegovi Vizitki Slovesa je pisalo: »Vemo namre tole: e razpade naša zemeljska hiša, ki je le šotor, imamo v nebesih zgradbo od Boga, hišo, ki je niso naredile roke in je ve - na« (2 Kor 5, 1). Zagotovo se bomo ponovno sre ali neko ... a v srcu nosimo živ spomin nanj! Gospod, daj mu ve ni mir in pokoj in ve na lu naj mu sveti!

✂ Veronika Kocuvan

Nebeški O e, celotno desetletje se že trudimo, da bi obnovili cerkev sv. Marjete.

Tvoja previdnost in ljubezen sta nas vodila, da nam je uspelo. Sedaj polagamo predte novo delo. Z iskreno prošnjo Te prosimo, blagoslovljaj naš trud in delo, da bomo lahko obnovili še zunanost Tvoje cerkve.

Pogumno, z zaupanjem v Tvojo pomoč, smo se lotili obnove propadajoče fasade. Odpri naša srca, da bomo to sprejeli kot nekaj edinstvenega in da bomo zautili, da je potrebna tudi moja pomoč.

Gospod, odpri moje srce, da bom z veseljem pomagal, kolikor zmorem in s ponosom sodeloval pri reševanju Tvoje hiše. Izlij svoj nebeški blagoslov na naša prizadevanja. Naj bo to delo Tebi v slavo in čast.

Naj cerkev zasije v vsej svoji lepoti in privabi ljudi, da se bodo v njej radi zatekali k Tebi, iskali Tvoje pomoči in se Ti zahvaljevali za tvojo dobroto.

Po Kristusu našem Gospodu. Amen

+ O e naš, Zdrava Marija, Slava O etu

✂ Avtor: Tomaž Kocuvan

DAR za DAR

Pred približno enajstimi leti sem domov prvi prinesla voš ilnice, ki smo jih za eli šivati. Sprva sem za ela šivati iz zanimanja, kako se šiva na papir, ez as pa sem ugotovila, da šivanje voš ilnic dejansko združuje našo družino. Nekaj asa sem šivala, nato pa sem raje za ela hoditi po raznih župnijah v Sloveniji, saj me je zanimalo, kako to poteka in kakšne sv. maše imajo drugi župniki. Spremljala sem vso dogajanje in ugotavljala, kakšna preobrazba se dogaja. Iz stare uboge cerkve se je hitro spreminjala v pre udovit Božji dom. Vse to je name vplivalo pozitivno. Na nek na in mi je približalo vero in zaupanje v skupno delo, da je res možno narediti nekaj velikega, e si to resni no želiš in e te to nenehno osre uje. Tako je uspelo tudi nam povezati župljane in spremeniti našo cerkev v nekaj udovitega. Ker smo zaupali!

✉ Damjana Kolman

Najprej naj vam izre em iskreno besedo zahvale. Za vse, kar sem videl in slišal, ko sem bil v petek zve er pri vas v Kotljah in sem moral res ob udovati vas in vsa vaša udovita prizadevanja. Zdaj pregledujem in berem gradivo, ki ste mi ga velikodušno podarili - res ste v vašem delovanju in sodelovanju udoviti; kaj vse ste naredili za vašo župnijo, za vaš kraj in predvsem za vas vse župljane same. In da se pri tem tako jasno zavedate, da je vse to

viden izraz vernosti, ki je še posebej pri mlajših tako živa, sproš ena in dejavna, in zaupanja v Gospoda. Kaj naj drugega re em kot boglonaj - in z božjo pomo jo pogumno naprej. e se bo kazala še kakšna priložnost, se pri vas z veseljem oglašim!

✉ Dr. Metod Benedik

Ve o projektu si lahko preberete in ogledate na:
www.kotlje.si

NAŠA ŽUPNIJA

Hubertova sveta maša

Lovci LD Prežihovo smo že drugi zapored v sklopu sre anja z zemljiškimi posestniki neposredno pred samim sre anjem organizirali lovsko mašo v cerkvi Sv. Mohorja in Fortunata na Šrotneku. Že lani so krajani prisr no sprejeli lovsko mašo in se je kar številno udeležili. Tako je bilo tudi letos, saj se je v lepem vremenu 23. junija 2013 na Šrotneku zbralo lepo število krajanov Kotelj in okolice. Sv. maše so se v lepem številu udeležile tudi žene pokojnih lovcev LD Prežihovo, saj smo letošnjo lovsko mašo posvetili prav v njihov spomin.

Navodnik Silva je med drugimi povedala, da je rada prišla k lovski maši, ki je bila lepo organizirana, predvsem zato, ker je ta bila v spomin na preminule lovce. Rozalija Rožen je z veseljem povedala, kako zelo ji je bila takšna lovška maša vše , cerkev je bila lepo okrašena, lovci so pripravili lepo vzdušje, kot tudi lovski oktet ter nastopajo i s trobili.

Župnik, g. Bek je z izbranimi besedami zaokrožil lovsko mašo, ki je nam lahko vsem v ponos.

Starešina Košeljnjak Milan, predsednik LD Prežihovo, je v svojem nagovoru poudaril nujnost sodelovanja lovske organizacije s krajani.

Vsekakor smo lovci LD Prežihovo veseli in ponosni, da lovske maše ljudje v naši okolici radi udeležujejo.

✉ Urška Dvornik,
tajnica LD Prežihovo

Verouk 2013-14

Spoštovani starši, ob vstopu v novo šolsko in vero no leto Vas lepo pozdravljamo. Vam in otrokom želimo Božji blagoslov in varstvo.

ZAKAJ VPISATI OTROKA K VEROUKU?

Nekateri re ejo, naj se otrok sam odlo i, ali bo hodil k verouku, pa vsi dobro vemo, da se lahko odgovorno odlo imo za neko stvar takrat, ko jo poznamo. Od otroka, ki je šele vstopil v šolo, torej ne moremo pri akovati, da se bo sam odlo il o tem, ali je verouk zanj potrebna stvar ali ne.

Prav je, da se odrasli, torej starši, pozanimajo, primerno pou ijo o tem, kaj nudi verouk, in se odlo ijo v dobro otroka.

Danes je polovi njih, neresni njih, napa no interpretiranih informacij o Cerkvi, ki je posredovalka krš anske vere, preve . Seveda resni no obsojamo vse napake in nepravilnosti, ki se dogajajo v Cerkvi, in nam je zelo žal, da se dogajajo, ampak zaradi tega se vrednost krš anske vere, krš anske vzgoje ni zmanjšala. Žal na odraš ajo e otroke negativne informacije iz okolja, od vrstnikov, zelo mo no vplivajo, vendar starši vztrajajo in mladostniku ne prepuš ajo popolne svobode o tem, ali bo hodil k verouku ali ne. Mladostnik namre trdne starševske opore ne

potrebuje ne samo na področju morale, vere, ampak na vseh korakih svojega odraslanja.

Po naših župnijah katehetje in duhovniki z enako vnemo kot prej, z resno in iskrenostjo, s predanostjo in službenjem delamo z otroki in zanje, ki nam jih starši zaupajo v vzgojo, in za dobrobit kršanskih družin, ki so bolj kot kdajkoli prej potrebne Božjega varstva in blagoslova, saj vsi utimo, koliko ranjenosti je med nami.

Kršanska vzgoja, ki jo z veroukom v župniji nudimo kot pomoč staršem, je duhovna naložba. Verouk ni samo zaradi pridobitve zakramentov, verouk je šola življenja. Pri njem se otroci vadijo v dejavnosti vere, upanja in ljubezni. Pridobivajo zmožnost za pravilno presojanje, okrepijo osebno odločitev za življenje z Jezusom. Verouk nudi otrokom in mladostnikom, da bodo zmožni in bolj odkrivati Božji naravnost v svojem življenju, da bodo v luči evangelija iskali odgovore na mnoga vprašanja. Verouk odpira otroška srca za DOBROTO, LJUBEZEN, POŠTENJE in PRAVILNOST, za ŽIVLJENJE Z BOGOM, ki DAJE SMISEL IN UPANJE. Verouk je DUHOVNA NALOŽBA, ne zaslepimo se ob materialnih, medijskih in drugih bliščinah, ki hočejo oropati dušo. Ne pustite se pretentati lažnim sodobnim prerokom, ki oznanjajo, da vere in Boga ne potrebujemo.

✎ Vaši katehetje

Ob slovesu kaplana Sebastjana

Ljudje se hitro navežemo na odprte, iskrene ljudi, na tiste, ki jim lahko pogledamo v oči, se skupaj nasmejimo, se utimo zaželjene in sprejete. Tak lovek ste vsekakor vi! Eprav smo hodili po isti poti samo eno leto, ste se marsikomu izmed nas prikupili s svojo držo, karizmo in osebnostjo. Vaše sv. maše so bile izredno spoštljive in globoke. Resni no smo lahko videli, da je obhajanje sv. evharistije za vas zelo globokega pomena. Ne bo nam kar tako šlo iz spomina sv. tridnevje, ko ste obrede vodili še posebej srčno in prefinjeno.

Lovek uti, kadar je nekaj resni no iz srca, in ne samo, ker mora biti. V tem letu ste nas nagovorili z veliko pridigami in s prešernim nasmehom, ko smo se srevali pred in po sv. maši. Mladi so vas imeli radi in se vedno razveselili, ko ste prišli maševat. Radi so poklepetali z vami ...

Žal nam je, da ste vedno tako hiteli, da se nismo mogli več pogovarjati ...

Odhajate na novo delovno mesto. V naših srcih bo ostal spomin na vas. Tudi vi nas ne pozabite. Če nas bo pot pripeljala mimo Lenarta, vas bomo radi obiskali. Želimo vam, da se vam v novem vinogradu ne bi vedno tako mudilo, da si boste lahko vzeli čas tudi za tisto, kar želite sami. Da boste imeli dovolj časa zase, za svoje interese, predvsem pa za vernike, katerim boste služili v Kristusovem imenu. Posebno

sijaju, so dobili dodaten zalet, pogum, navdih in željo, da naredijo še kaj več za naš skupni dom – Božjo hišo, ki je bila obnove zelo potrebna. Za elo se je šivanje vošilnic za obnovo oltarjev. Verjetno se je še marsikomu poleg mene zdelo, da bo težko z vošilnicami uresniti to zamisel. Pogum in zagnanost, tudi mladost, so naredili svoje. Mladi so za elo vošilnice prodajali po župnijah, kjer so bili povsod lepo sprejeti. Bili so tudi v tujini.

Na začetku akcije nisem sodelovala. Ko je projekt lepo stekel in je g. Marjan Plohl tako prijazno vabil tudi starejše k sodelovanju pri projektu, sem se opogumila in z Božjo pomočjo za elo sodelovati. Priporočala sem se naši Božji Materi Mariji, naj mi pomaga, da bom zmogla, za kar sem se odločila.

Prvi je bil oltar Sv. Petra in Pavla. Ob blagoslovu obnovljenega oltarja je škof dejal: »Marija tako žalostno gleda. Prepričana sem, da bo tudi Marijin oltar tako lepo obnovljen.« Res je bil, ne samo Marijin, ampak tudi oba oltarja v stranskih kapelah. Na koncu je bil obnovljen še glavni oltar sv. Marjete,

ki bo tudi kmalu blagoslovljen.

Tako lepo je sedaj stopiti v skupno Božjo hišo. Vse je obnovljeno, vse se blešči. Prelep oltar je, z našo zavetnico sv. Marjeto!

Vsi, ki smo sodelovali v tej akciji, lahko sedaj rečemo: »Splačalo se je.« Brez Božje pomoči vsega tega ne bi zmogli. Tudi naša zavetnica sv. Marjeta nam je verjetno izprosila milost, da se je dvanajstletna akcija dobro iztekla. Veliko truda in prostega časa je bilo vloženega v to delo.

Prepričana sem, da je bila uslišana molitev, ki jo je toliko krat priporočal g. Marjan, da naj tisti, ki ne morejo drugače sodelovati, veliko molijo. Za to so se vozili, ki so vozili mlade po župnijah, da so oznanjali Božjo besedo in predstavljali naš projekt, vedno zdravi in nepoškodovani vračali domov. Hvala g. Marjanu za spodbudne besede in nagovore. Posebej hvala družini Kocuvan, brez njih se ne bi veselili tega, kar danes imamo v Kotljah. En velik Bog plačaj!

Na koncu sem hvaležna za milost, da sem lahko bila med delničarji projekta Dar za dar.

✎ Marija Mlakar

DAR za DAR

Vesel sem, da sem tudi jaz lahko sodeloval in pomagal pri tem hvalevrednem in pomembnem projektu.

☞ Matej Praznik

Brez pomoči mladih iz Kotelj bi restavracija oltarjev ne bila mogoča. Glede tega vam moramo izreči veliko pohvalo.

☞ Jürgen Emmler,

Kolping Marburg, Nemčija

Na velikonočno vigilijo, ko vsako leto podoživljamo ponovno Kristusovo vrnitev, smo se tiho zbrali v naši cerkvi. Plamen velikonočne sveče, prižgane na blagoslovljenem ognju, zasveti v temi prostora. "Kristusova luč", zapoje mašnik in "Bogu hvala", zbrano odgovorimo.

Z vsakim naslednjim mašnikovim vzklikom sveti Njegova luč vedno močneje v naše obnovljeno svetišče. Kristus se vrača v naše življenje ob mogočih hvalnicah velikonočni sveči in veličastnih svetopisemskih starozaveznih odlomkih.

Ob slovesnem zvonjenju in prepevanju Slave se pri neopredeljenih naših oči spuščati znamenje križanega Kristusa. Na njegovem mestu zagledamo udovito prenovljeno našo nebeško zavetnico sv. Marjeto.

Nepozaben trenutek! Tu je, spet med nami, težko priakovani, še zadnji manjkajo i del temeljito obnovljenih oltarjev. Delo je končano, tako slovesno ...

Kristus, seveda samo Njegova trpeča podoba, odhaja, toda vrača nam tisto, za kar smo se vsa ta leta trudili: popolnoma obnovljen, veliko bolj nebeškemu podoben, bogoslužni prostor, kjer nam bo še naprej delil svojo milost.

☞ Ernest Kocuvan

Sedim v senci in razmišljam, kaj bi še lahko rekla o naši akciji Dar za dar. Napisanega je bilo že veliko lepega. Naj k temu dodam svoje razmišljanje. Najprej bi omenila, da sem zelo vesela in ponosna, ker sem si ustvarila svoj dom v tako lepem kraju, kot so Kotelje, s preudovitim razgledom na našo Uršljo goro.

Zelo sem ponosna na naše mlade v župniji. Nimajo veliko možnosti za razna druženja, zato se zbirajo na prijetnih klepetih, ob melodijah iz harmonike in še kakšnega drugega glasbenega instrumenta. Najbrž se jim je ob enem izmed takšnih srečanj utrnila misel, da za našo župnijo naredijo nekaj lepega in koristnega. Ne vem, kdo je bil idejni vodja za tako udovito idejo o obnovi oltarjev. Hvala Bogu za to! Od ideje so prešli k dejanjem. Za elišo z obnovo Venečije. Ko je ta zasvetila v polnem

DAR za DAR

mesto vedno dajate mladim, saj so oni tisti, ki vas kot mladega, odprtega loveka najbolj potrebujejo in rpajo iz vas globoke razsežnosti.

»Naj bo vera, ki nam je bila vsem podarjena, ki je dar, milostni dar, obogatena z obhajanjem zakramentov, saj se bo na ta na in najlepše razodevala Kristusova velikonočna skrivnost, ki jo bomo, tako upamo, neko v polnosti užili.«

To so vaše besede, s katerimi se v našem župnijskem glasilu Biser poslavljate od nas. Tudi mi vam želimo, da bi se iz vas razodevala Kristusova skrivnost na vsakem koraku. Da boste močni v veri, pogumni v besedah in srčni v dejanjih. Da boste neko, ko boste stopili pred Stvarnika, lahko v vsej polnosti užili njegovo skrivnost odrešenja in večne življenja. Zahvaljujemo se vam za vse, kar ste nam dali in kličemo na vašo pot božjega blagoslova.

Sprejmite od nas skromen dar in sliko naših prelepih Kotelj, ki jo je naslikal Ludvik Lichteneger. Naj vas spominja na naš kraj, na naš župljane, mlade in na vse prijatelje, ki ste jih tukaj dobili. Nikoli ne pozabite, tudi tukaj nas je kar nekaj, ki smo opazili tudi vašo stisko, vašo bolečino. Molili smo za vas in še bomo. Bog vas živi in iz srca vam hvala za vse.

(ob slovesu, v imenu župljanov, mladih in vaših prijateljev)

Zahvalna trodnevica za vso milost in razstava Dar za dar

Zaključili smo s projektom Dar za dar. Po dvanajstih letih smo ga zaključili. V ast tega projekta in v zahvalo Njemu in vsem, ki smo sodelovali, smo pripravili tudi razstavo, pred tem pa imeli še trodnevico. 18. julija smo za elišo slavljem! Vsak dan jo je pripravil nekdo drug. Vsaka je bila prav posebna. Popotovali smo s spomini nazaj, v prva leta oznanjanja, na začetek. Tja so nas popeljali tisti isti prvi šoferji in mladi, ki so opisali svoja občutja, ko so prvi oznanjali po župnijah. Kako je bilo stati na ambonu in prvi izreči prošnje, ki so nas na ISTIH listih spremljale vseh 12 let, ali pa stati zunaj na mrazu v snegu in dežju ter prodajati te voščilnice, ki so jih zašile roke vseh nas! Voščilnice, ki so »obnovile našo cerkev«! Zahvaljevali smo se Bogu, da nas je podpiral, da nas je vodil, da nam je vlival moč in poguma, da smo vztrajali. Kajti brez njegove pomoči nam ne bi uspelo!

Šivali smo voščilnice in s tem obnovili oltarje, obnovili smo našo cerkev!! A se zavedamo tega? S 'cvirnom', iglo in kartonom smo obnovili cerkev! ... in brez Njegove podpore ne bi zmogli! Brez tega, da bi molili k Njemu in ga prosili, da nam da volje, bi imeli še vedno dotrajane oltarje in angelke na oltarjih, ki bi jim manjkale roke ... Te misli so se mi podile po glavi, ko smo sedeli v cerkvi in se Mu zahvaljevali.

DAR za DAR

Saj še zdaj ne dojamem popolnoma, da se je konalo ...

20. julij. Odrprtje razstave po sv. maši. Veliko uilnico v župniš u smo spremenili v muzej. Razstavili smo slike oltarjev 'prej in potem', ra une, slike z zahvalnih koncertov, pisma ljudi iz vse države, ki jih je ganila naša ... odlo - nost, naš pogum. Seveda niso manjkale voš ilnice, po ena od vsakega motiva, naše prošnje, uvod v pozdrav miru in o e naš – kot sem že prej zapisala ... Imeli smo pet listov, ki so nas spremljali vseh 12 let. Isti listi, z neverjetno bogato in zgovorno vsebino. Že skoraj prepereli, raztrgani po kotih, ker smo jih me kali, medtem ko smo akali, da stopimo na ambon, ker smo bili živ ni. Spomnim se, ko sem še sama rekla Tomažu: »Dej, prosim, a lahko nesem t'te liste domo pa jih pretipkam, lej, kaki so že?!« Pa ni pustil. Zdaj sem vesela, da ni. Animatorji smo se tudi malo poigrali in na steno obesili plakat Slovenije in z risalnimi žebliki ki ozna ili vsako župnijo, v kateri

smo bili (bilo jih je skoraj 150!), manjkalo pa ni seveda tudi seznam vseh šoferjev, vseh šivalcev, vseh, ki so prodajali.

'Prireditev' sva vodili z Vanjo, posebno to ko je imela tudi Alekseja, ki nam je mojstrsko zaigrala na violino. Odprli sva razstavo in razložili, da je to samo en majhen del ek tega projekta. Se veliko ve se skriva po mapah, ki so jih sproti 'opremljali' z vsemi podrobnostmi. Najve seveda štejejo spomini vseh nas, ki smo sodelovali. Najve šteje tisto, kar mi hranimo v srcu. Pokazalo se je, da smo bili res s srcem pri projektu. Po marsikaterem obrazu, skoraj ve ini, je spolzela solza, ko smo se vsega spominjali. Ne bom pozabila ob utka, ko sem stala tam, na za etku u ilnice, in brala eno izmed zgodb. V ozadju je Martin prebiral strune na kitaro, vsi so se jokali, kar sem opazila že prej, vendar sem si rekla: ne! Ne bom še jaz! Pa vendar sem. Ko sem dvignila pogled z listov, prepoznala pesem, ki ironi no nosi naslov Don't cry – ne jo i, videla vse solze na obrazih, se mi je glas zlomil. eprav pri projektu nisem sodelovala od za etka, saj sem stara 16. let, ko se je vse skupaj za elo, sem se brez skrbi vozila po toboganu, tudi nisem šla tolikokrat prodajat, pa vendar ... Vem, koliko truda je bilo vloženega, koliko odrekanja, koliko ur šivanja ... Da se je vse to delalo s srcem, Zanj. To

DAR za DAR

V prvih dneh oktobra nas aka vrhunec farnega dogajanja v letošnjem letu in lahko trdimo, krona najve jega dogodka vsaj zadnjih 12 let - slovesni zaklju ek projekta 'Dar za dar'. Iskreno vabljeni, da se v im ve jem številu Bogu in zavetnici sveti Marjeti iskreno zahvalimo za vse milosti, ki smo jih bili deležni v tem asu.

28. september ob 18.30
predstava znanega igralca

Gregorja ušina
Vera levega razbojnika
(v zahvalo vsem, ki ste kakor koli sodelovali pri projektu 'Dar za dar')

3. in 4. oktober pred sveto mašo
MOLITVENA URA

5. oktober ob 18:00
ZAHVALNI KONCERT
sveti Marjeti v ast, z bogatim programom. Na koncertu nas vse aka

lepo presene enje!

6. oktober ob 9:00
BLAGOSLOV
glavnega oltarja svete Marjete.

ISKRENO VABLJENI!
VSTOPNIN NI!
POKAŽIMO HVALEŽNOST!

obnovi glavnega oltarja.

Julijan Gorenšek

Spomini me vežejo dolgo nazaj, še prej, preden se je za el projekt DAR ZA DAR.

Bil sem še ministrant. Ob pogledu na Sv. Marjeto sem ve krat pomislil, e bi kje zadel ve jo vsoto denarja, bi ga namenil njeni obnovi, da bi zažarela s tega glavnega oltarja.

Pri projektu sem sodeloval kot šofer in vedno me je skrbelo, ali bomo šli dovolj zgodaj od doma, da bomo prišli pravo asno na zastavljeni cilj. A v asih tudi na cilju ni vseh skrbi konec, kot se je to zgodilo nazadnje v Ljubljani. Avto smo parkirali pri cerkvi, ez nekaj ur pa smo ugotovili, da ne moremo ven zaradi zaprte zapornice. Zaradi dobrih ljudi smo ta problem rešili in se zadovoljni z izkupi kom od prodanih voš ilnic za oltar Sv. Marjete sre no vrnili domov.

Do akali smo dan, ko so ve ji del glavnega oltarja pripeljali z restavriranja. Zakrita je akala naša svetnica na trenutek odkritja, da zasi je v vsej svoji veli ini in blaženosti. Na velikono no vigilijo so zazvonili zvonovi, križ se je umaknil Sv. Marjeti in ena najprikupnejših svetnic je zažarela v vsej svoji lepoti. Kar nisem se je mogel nagledati, tako lepa je bila. Žarela je, oltarju je dala poseben ar lepote.

DAR za DAR

Kotljah imamo mlade, ki so pripravljene sodelovati pri kakršnem koli delu in življenju v župniji.

Druga župnija je bila župnija Polskava. Tam nas je sprejel starejši župnik, ki je imel velike težave z zdravjem. Tudi on je moral za vse poskrbeti sam. Kuriti na drva, da je bila cerkev topla, sam je moral pripraviti vse potrebno za zahvalno nedeljo, saj so ljudje o itno pozabili prinesiti pridelke, eprav so se dogovorili. Kar težko mi je bilo pri srcu, ko sem ga gledala, kako težko hodi, govori, ima poškodovano oko, sladkorno bolezen, pa verjetno še kaj. Otrokom sem rekla: »Ta župnik bi pa res potreboval take, kot smo mi, da bi mu malo pomagali.« Vsi so se strinjali z mano in že smo kovali na rte, kje vse bi mu lahko pomagali. Ta župnija nam je vsem pustila globok pe at, saj smo se vso pot domov pogovarjali samo o tem. V vseh teh letih smo spoznali veliko župnij, tudi takih, ki smo si jih lahko vzeli za vzgled in se od njih marsikaj novega nau ili.

Po asi zaklju ujemo naš veliki Projekt. Edinstven je in enkrat. Takega v Sloveniji ni, in mo no dvomim, da ga je kdo, poleg nas, sposoben izpeljati. Ponosna sem na našo župnijo, na mlade in na verou ence.

Hvala vsem, ki ste nam pomagali pri šivanju, pri prevozih do župnij, vsem, ki ste projekt finan no podprli in vsem, ki ste molili za to, da nam bi uspelo.

Nazadnje pa bi rada izrekla iskreno zahvalo družini Kocuvan, ki je od vsega za etka verjela v ta projekt in je z dušo in telesom živela zanj. Njihova dnevna soba je bila deset let delavnica voš ilnic. Tam so se porajale ideje o novih modelih, tam so se pripravljale nitke in karton ki, tam so se izdelki lepili in dobivali dokon no obliko. Kot mama in o e skrbita za otroke, tako so oni skrbeli za to, da je projekt zaživel, rasel, se razvijal ... dokler se na veliko no v vsej lepoti ni zalesketal zadnji Biser. Vesela in ponosna sem, da sem lahko bila del te velike zgodbe.

✉ Petra Jamnik Kobolt

Na oltar Svete Marjete smo akali ve kot eno leto, zato me je zelo zanimalo, kakšen bo videti po prenovi. Ko so ga razkrili, se je vsa cerkev zazrla v oltar, sredi katerega se je zasvetil kip naše zavetnice sv. Marjete. Medtem sem pomislil, koliko asa, truda in prizadevanja je bilo potrebnega, da je danes celotna cerkev prenovljena. Ob utki so bili še lepši, saj sem vedel, da sem pri prenovi sodeloval tudi sam. Projekt obnove oltarjev se je za el pred enajstimi leti, letos pa je bil prenovljen še glavni oltar. Vklju eni so bili skoraj vsi župljani. Nekateri so izdelovali voš ilnice, drugi smo jih prodajali, tretji so poskrbeli za prevoz... Vesel in ponosen sem, da sem lahko pri projektu sodeloval tudi sam in pripomogel k

DAR za DAR

se prebere z obrazov ljudi, e jih iskreno pogledaš. Sama sem zadnja tri leta poskušala aktivno sodelovati in mislim, da mi je kar dobro uspelo. Uspelo je nam. Celoten projekt in naš »za etek konca«. Mislim, da smo vsi lahko ve kot zadovoljni in verjamem, da bo Dar za dar v naših srcih ve no živ.

✉ Nina Ošep

Ko sem med pripravo razstave prvi prišel na pomo Tomažu in Marku, ki sta jo skrbno pripravljala, sem bil osupel ... Tomaž me je povabil, naj si jo ogledam, za el sem na za etku. Drobna slika ministrantov, ki z žare imi nasmehi držijo obnovljeno ve no lu ... Mogo e se to nekaterim ne zdi

ampak ne, v vitrini za steklom so izgledale še toliko bolj udovite ... Ko sem si vse ogledal, sem bil navdušen. Koliko ljudi je sodelovalo, koliko zašitih voš ilnic, neskon no prevoženih kilometrov, preluknjanih lukenj, kilometrov niti, lepila, karton kov, porabljenih telefonskih ur in še in še ... Lahko bi še našteval ... Vsaka minuta našega dela se bo v ve nosti tiso erno povrnila. To razstavo sem si kasneje ogledal še najverjetneje desetkrat in vsaki sem opazil nekaj novega. Ogled razstave bo na voljo še enkrat, pred blagoslovom oltarja sv. Marjete. Pridite, ne bo vam žal.

✉ Martin Štrekelj

prav ni posebnega, ker pa vem, da sem bil že pred dvanajstimi leti del tega ljudskega misijona, mi celotno delo veliko pomeni. Šel sem naprej, si ogledoval slike razpadajo ih oltarjev, ki so mi že davno izginili iz spomina, slike nas mladih, ki smo v bundah premraženi stali pred cerkvijo ter prodajali voš ilnice, pisma, ki smo jih dobili od starejših babic oz. dedkov, v katerih si lahko razbral le eno: ob udovanje naše vztrajnosti ter vzpodbudne besede za nadaljnje delo. lanki mnogih revij, kjer so opisovali požrtvovalno delo župnije Kotlje, razstavljeni motivi voš ilnic, ki sem jih že tolikokrat videl,

Kotlje - župnija prihodnosti

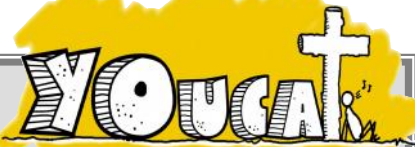
Ko sem letos prišla na svoj teden pomo i k mami, se je hotuljska fara s tridnevnic pripravljala na farno žegnanje, med katerim je bila blagoslovljena obnovljena zunanjš ina cerkve svete Marjete. S tem blagoslovom se je sklenila obnova farne cerkve, ki je trajala dvanajst let. Tako sem ujela živahen utrip spominjanja tega velikega podviga. Vsak dan tridnevnic so mladi pri molitveni uri v molitev vpletali spomine sodelujo ih pri obnovi cerkve. Teh pa ni bilo malo, kajti mladi, ki so se z vsem žarom podali v

obnovo, so znali s svojim iskrenim navdušenjem, zavzetostjo in požrtvovalnostjo pritegniti sodelavce po celi fari in zunaj njenih meja. Zamisel zbiranja sredstev za obnovo cerkve z izdelovanjem in prodajo šivanih voš ilnic je kot iskra prižgala ogenj prenove žive skupnosti. In to je pri tem najboljša. Skupaj s cerkvijo, ki je z vsakim posegom, ki so ga omogoili s svojo marljivostjo, postajala lepša, je takšna postajala tudi živa župnijska skupnost.

V tridnevnicah pred farnim žegnanjem s slovesnostjo in odprtjem retrospektivne razstave na predvečer praznika so se nizali spomini na dvanajst let sijajno rtovanega dela. Vanj je bilo vključenih na tisoče vbodov z iglo, kilometri raznobarnih prejic, kilometri prevoženih poti v župnije, kamor so mladi v spremstvu odraslih odvažali te unikatne izdelke ... Te ure na rtovanja, dela in misijonarjenja so iz teh mladih, njihovih družin in vseh sodelujočih zgradile župnijsko skupnost, kakršno smo

po viziji drugega vaticanskega cerkvenega zbora sanjali. Takšna naj bi bila župnija prihodnosti. V njej ni duhovnik tisti, ki misli, na rtoje in dela stvari, katere so v moči krsta in birme poklicani storiti laiki. Duhovnik jih k njihovu odgovornemu sodelovanju vzbuduje in usmerja, toda laiki za izvajanje poslanstva uporabljajo svoje sposobnosti in možnosti, ki jim jih daje njihova popolnomo enost na svetnem področju. Tako se gradi Kristusovo Telo, ki je Cerkev. In to se je pred našimi očmi zavzeto dogajalo skozi dvanajst let obnove župnijske cerkve, brez dvoma pa v željah in iskanjih že pred tem. Brez dvoma bo ta udoviti cvet ohranjal svoj vonj in porajal sadove brez nehanja tudi v prihodnje. Najbolj dišeče in bogate gotovo v tistih, ki so za to plemenito delo darovali največ svojega časa, truda in ljubezni.

✉ S. Snežna Večko

MORE BOG VSE? JE VSEMOGO EN?

Za Boga "ni ni nemogoče" (Lk 1, 37). Bog je vsemogočen.

Kdor v svoji stiski kliče Boga, veruje v njegovo vsemogočnost. Bog je iz nje ustvaril svet. On je gospodar zgodovine. On vodi vse stvari in more vse. Seveda pa je skrivnost, kako svojo vsemogočnost uporablja. Neredko ljudje vprašujejo: "Le kje je bil Bog?" Po preroku Izaiju nam govori: "Kajti moje misli niso vaše misli in vaše poti niso moje poti" (Iz 55, 8). Neredko se Božja vsemogočnost pokaže tam, kjer ljudje od njega ne pričakujejo ničesar. Nemo velikega petka je bila pogoj za vstajenje.

✉ Youcat - katekizem katoliške Cerkve za mlade, Slomškova založba 2011

Zbrani vtisi ob skorajšnjem zaključku projekta

Vse od meseca maja prebiramo misli in ganljive besede mnogih, ki so zapisali svoje vtise ob skorajšnjem zaključku projekta 'Dar za dar'. V tej in naslednji številki objavljamo še zadnji sklop teh bogatih razmišljanj.

Kdor je prebiral, razume. Tisti, ki je sodeloval, pa močno uti. Vse te vrstice so dokaz, da je projekt šivanja voš ilnic veliko več, kot zgolj obnova hladnih oltarjev v farni cerkvi. Ta projekt pomeni povezovanje, delovanje Svetega Duha, poglobljanje duhovnosti, požrtvovalnost, odrekanje, ...

Prepričani smo lahko, da se z zadnjim blagoslovom projekt 'Dar za dar' ne zaključuje. Se še začne. Živel bo še dolgo prek utripa naše župnije, vseh bogatih aktivnosti in posameznikov, ki želimo graditi osebno vero v Boga.

Ko se je pri slavnostni aleluji na velikonočno vigilijo zalesketal oltar sv. Margarete, sem se v mislih vrnila enajst let nazaj, ko se je vse skupaj začelo.

Ideja, da bi s šivanjem voš ilnic zbrali denar za obnovo oltarjev, se mi je zdela vse prej kot izvedljiva. Mislila sem si: Markova domišljija res ne pozna meja. Rekla sem mu: Ja, jaz bi že rade volje sodelovala, samo šivati pa res ne znam. Se boš že naučila, sploh ni tako težko. In res ni bilo. Naen, dva, tri sem se naučila šivati. Od prvih »zvezdic« do »Jezusa v jaslicah«. In

kar naenkrat je pri šivanju sodelovala vsa družina, ezas pa vsa župnija. Ko se je nabralo dovolj voš ilnic, se je začelo naše oznanjevanje. Treba je bilo vstati ob petih zjutraj ali še prej, se peljati na drugi konec Slovenije, vzpostaviti stik z župnikom, pripraviti mize z voš ilnicami, sodelovati pri vsaj dveh, treh, pri Frančiškanih v Ljubljani celo pri petih sv. mašah. Na moje veliko za učenje veroučenci sploh niso tarnali nad zgodnjim vstajanjem. Veseli smo bili vsake pohvale in lepe besede, ki so nam jo izrekli duhovniki in vsi, ki so obudovali naše izdelke.

Najbolj sta mi v spominu ostali dve župniji. Prva je bila v Ljubnem ob Savinji, kjer župnik ni imel mladih, da bi peli pri sv. maši. Pa sva z Eriko dejali, da bi mi z veseljem katero zapeli, e bi posodil kitaro. Kitaro je res prinesel, bila pa je tako razglašena, da se nanjo ni dalo igrati. Pa je šel iskat uglasivalec, ki pa seveda ni delal, saj so bile baterije popolnoma prazne. Tekel je celo v trgovino, a niso imeli pravih baterij. Pa smo vseeno peli, pa brez kitare. Na koncu nas je župnik v zahvalo povabil še na kosilo. Med pogovorom smo do potankosti spoznali njegovo župnijo. Vesela sem bila, da sem spoznala duhovnika, ki se resnično trudi, da bi župnija »živela« prav na vseh področjih. Trudil se je, da bi pritegnil mlade, da bi sodelovali. Hkrati sem bila ponosna na to, da mi v

A poznate tisto skrivnost? Pa ne mislim skrivnosti o posmrtnem življenju, ampak skrivnost o življenju. Vsi kristjani naj bi jo poznali, pa tudi vsi ostali verniki sveta. Ampak ni zaman poimenovana skrivnost. Kajti skrita je velikeve ini. Tudi meni se pogosto izmuzne. Vsak jo poimenuje drugače, nekateri uporabljajo okrašene, "velike" besede, sama pa ji preprosto rečem vera. Moja vera, tvoja vera in naša vera. Zame je to tisti prijeten obutek v prsih, ki ga nosim, pa v asih nekje žal odložim.

Tista toplina, ki veje v telesu, tisti glas, ki ti reče "Nikar se ne boj, kajti jaz sem s teboj." (1 Mz 26, 24). Pa resni ne skrbim, pa je vse super, fino in fajn. Ob pravem času rečem pravo besedo, vidim stisko drugega, razumem slabo voljo bližnjih

in odreagiram tako, da je prav za vse. Pa sem vesela, srečna in lahko imam rada. Ob žalostnih trenutkih in stiskah nisem sama in jih lažje premagam. In vedno znova, ko rabim pogum in moč za nekaj, poprosim za 20 sekund tega. Vse dobi svojo obliko, vse postane jasno mojemu umu in vse na svetu ima naenkrat smisel. Po utih se varno in stabilno. Ker je ob meni Nekdo, ki me ne izpusti. Lažje živim in z veseljem živim, saj naša vera ponuja toliko noro dobrih stvari za našo dušo in naše srce. Toliko milosti in dobrote, obhajilo, spoved, molitev, mašo, evangelij, pesmi, ... Boga v našem življenju! Vse imamo pred sabo, samo korak moramo narediti, iztegniti roko in

sprejeti vse, kar nam je ponujeno za srečo življenje. Če kdo želi spoznati skrivnost, jo lahko. Molitev, ki pomaga skozi trpljenje, prošnja, zahvala, poslani v nebesa, sta vedno slišani. Evangelij, ki tolaži, svetuje, pesem, ki razveseljuje in je še intenzivnejša od molitve. Treba je le odpreti usta in ušesa. Cerkev je bolnišnica za bolne, ne pa, da vanjo stopimo, da se drugim pokažemo, ali da pokaramo razigrane ministrante v zakristiji. Spovednica ni za to, da jo bomo gledali in da bo župnik v njej sedel vedno nekaj minut pred sv. mašo sam. V cerkev gremo, da najdemo moč in uteho, da smo bližje Bogu in da lahko prejmemo zakramente, ki jih nujno potrebujemo za naše življenje. Spoved je nekaj najlepšega, kar nam je bilo podarjeno.

Grehi so nam lahko odpušeni in spet lahko zaživimo brez greha. Aleluja!

Vero pa je treba negovati. Je kot majhna, drobna lučka, ki sveti. In če ne želimo, da ugasne ali sveti prešibko, moramo zanjo skrbeti. A vera ne pride sama od sebe. Jezus ne pride in vdre v naše srce, pač pa nasprotno. Stoji vabi in potrpežljivo čakaja, da ga bomo mi povabili naprej. Na nas je, da se odločimo, kaj želimo, kajti dana nam je svobodna volja. Bi radi spoznali skrivnost življenja in imeli ob sebi lučko, ali pa bi raje živeli v temi in života rili z obutekom, da kar naprej nekaj manjka ...

✍ Maruška Krajnc

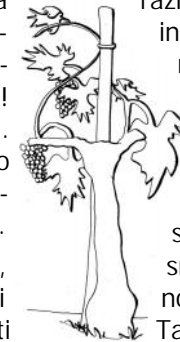
Bog je z nami - nismo sami!

Vsak izmed animatorjev se lahko vpraša, koliko Boga je bilo v tem oratoriju? Koliko Gospoda je vsak osebno dal v oratorij? Koliko Gospoda je vsak videl v tem? Koliko Gospoda je vsak oznanjal in koliko Gospoda je vsak zautil? Ker to je bistvo! V celjski stolnici, v akustični stranski kapeli Celjskih grofov, pri zahvalni sv. maši, ki smo jo darovali animatorji, je animatorka Urška povedala, da pripadamo iz nekega, kar je neizpovedno. Iz Boga! Če ne pripadamo iz tega vrelca, nisi pravi animator. Si 'animator', vendar ne tisti pravi. Animator ima nekaj več. Ne da pripadamo iz Boga en teden pred oratorijem ali pa samo v času oratorija. Animator pripadamo celo leto! Tako ostajamo duhovno živi. Odpremo Sveto pismo, zmolimo pred spanjem, preden vstanemo, gremo k sv. maši v nedeljo.

Imeti moraš kar dosti poguma, da narediš vse to. Moraš utiti in to živeti. Tudi moraš imeti dovolj poguma, da greš k sv. spovedi! Otroke smo na oratoriju učili o pogumu do Gospoda in kako bi to lahko delali, če z lastnim življenjem ne bi oznanjali evangelija. O ja, EVANGELIJ, tudi to je bila tema na oratoriju.

V tem enem tednu smo otrokom dali in pokazali naše celo leto, naše življenje. Ker animator nisi samo na oratoriju, na duhovnih vajah, temveč si animator vedno. Animator si v svojem razredu, animator si na faksu, anima-

tor ostajaš, ko greš 'žurat', animator si, ko smo sami taki skupaj. Vedno si Božji sodelavec. Če imamo toliko poguma, da pri mašah vedno sprejmemo sveto hostijo, ko je priložnost, pod obema podobama, pijemo tudi Kristusovo kri, potem moramo imeti tudi pogum, da smo animatorji v svojem vsakdanjem življenju. Moramo imeti pogum za vse naštetostez celo leto, saj samo tako lahko rečemo, da smo na oratoriju dali vse od sebe. Vsi padamo, vsi kdaj izgubimo pogum, ker smo ljudje in smo šibki ... Obstaja pa razlika med našim in inom življenjem in med razvrednoteno nepremišljenostjo, nerazumnostjo, nevestjo.

S takšnim pristopom, z ljubeznijo do Gospoda, smo v tem tednu dali otrokom sebe, svojo ljubezen, bližino in veliko Boga. Otroci so iz naših dejanj in vsega, kar smo pripravili, čutili Njegovo bližino, odpušeni in Njegovo besedo. Tako je oratorij dobil tisti globok pomen, ki je pravi in vzgojen. Tako smo na koncu tedna izžarevali močno energijo, ki nas je povezovala v dobrem.

voditeljica katehez: Maruška Krajnc

Letošnji jubilejni, deseti poletni oratorij je že za nami. Resnično smo lahko hvaležni, da je bil tudi to poletje dobesedno »Bog z nami«. Koliko nasmejanih otrok! Preko štirideset! Koliko animatorjev! Preko dvajset! Koliko udo-

vitih dni, prežetih z igro, molitvijo, delavnicami, pesmijo! Koliko lepih gest, misli, stiskov rok, objemov ... se je zgodilo na teh programih! In nenačadnje, koliko utrujenih, pa vendar zadovoljnih animatorjev je bilo na poletnem dogajanju po vsej Sloveniji! To ve samo Bog. Prepričani smo, da nam je poleg vsega tega otrokom uspelo po liku Aslana približati tudi Jezusa Kristusa, ki je med nami. Sam kot animator lahko povem, da mi je program dal veliko podpore pri mojem delu z mladimi. Veliko mi je pomenilo, da sem ozavestil procese, ki se odvijajo v meni in skupini, s katero delam. Nadalje mi je bila zelo dragocena podelitev izkušenj in predlogov znotraj skupine ter osebno spremljanje voditelja programa. Vše mi je, ker gre za program, ki pušča sadove celo leto in tako omogoča kontinuirano izobraževanje in rast - tako na področju voditeljstva, kot tudi na področju duhovnosti. Z željo, da bi ob oratoriju vsi duhovno rasli v ljubezni do Boga ter se tudi med seboj povezovali, smo za vas zapisali letošnje dogajanje:

Za letošnji oratorij smo se še posebej potrudili. Otroke, ki jih ni bilo malo, smo razdelili v dve veliki skupini - na starejše in mlajše. Kateheze za starejše sta pripravljali Maruška Krajnc in Nina Ošep, za mlajše pa Janja Golobinek, Vanja Gostennik in katehistinja Sonja. Iskrena

hvala Sonji, da si je vsak dan vzela čas in bila z nami.

Kateheze so temeljile na temah iz zgodbe, torej na iskanju, skupnosti, odrešenju, evangeliju, pogumu in Božjem spremstvu. Otroci so ves teden skozi igro in molitev spoznavali Sveto pismo in Jezusa, poglobili so se v gesla oratorija ter prišli do sklepa, kako pomembne so trde, poštene prijateljske vezi med nami. Namen kateheze je, da se otroci naučijo razmišljati in poglobiti v bistvo zgodbe, o tem tudi spregovoriti in seveda, od tega jim ve koristnega ponesti v vsakdanje življenje. Velikokrat je čas ob razmišljanju, iskrenem, globokem pogovoru in igri kar prehitro minil.

Letos sem bila prvi animatorica na oratoriju v Kotljah. Bilo je zanimivo, lepo, tudi naporno, vsekakor pa nepozabno. Toliko energije, povezanosti, vloženega truda, ustvarjalnosti in še in še. V naših domov prihajala utrujena, vendar je bilo vredno truda. Ves napor je poplačan, ko vidiš nasmejane in zadovoljne obraze otrok, ki se dan za dnem, leto za letom, z veseljem vračajo na oratorij.

Voditeljice delavnic: Rebeka Glasenik

Torek je bil zelo deževen. Dež nas je presenetil in skrbelo nas je, kako bomo izvedli program, saj župnišče ni dovolj veliko za vse potrebe. Delavnici, kjer smo izdelovali papirnate zmaje in si naredili zapestnice, sta potekali v

Da animator lahko govori o Bogu in življenjskih resnicah, more otroke najprej sprejeti, se z njimi igrati in postati njihov prijatelj. Zato sem toliko bolj ponosen na naše animatorje, ki smo ute ena ekipa, ki znamo postaviti stvari na svoje mesto. Animatorji hvala za spomenik, ki ga s svojo ljubeznijo postavljate v Kotljah! Pogumno bomo stopali po poti za Kristusom še naprej. Izročimo se v Njegovo varstvo, naj nas uporabi za svoje orodje pri širjenju Božjega kraljestva, da bomo s svojim znanjem, ki ga nudimo otrokom, še naprej uresničili poslanstvo župnije.

Iskrena zahvala vsem staršem, najprej za vse iskrene, pohvalne besede. Veliko nam pomeni vaše zadovoljstvo in priznanje, ko vidite po svojem otroku sadove našega dela in da jih opazite in znate tudi pohvaliti. Hvala za vaš prispevek, tudi za vso sadje, pijačo in pecivo. Posebej zahvala gosp. Janji in gosp. Tonetu Hudopisk, gosp. Justi Lahovnik, gosp. Majdi Lesjak, gosp. Julki Lepej, gosp. Biserki Škrubej, gosp. Bojani Ošep, gosp. Kristini Gorenšek, gosp. Katici Galiniec in gosp. Petru Navotnik.

Iz srca hvala vsem našim gostom, ki ste s svojim prispevkom približali nov vidik, novo spoznanje našim najmlajšim: gosp. Evi Boto, gosp. Bojanu Krznar - gorskemu reševalcu in gosp. Ivanu Mori iz društva Lokostrelcev Dravograd.

Iskrena zahvala vsem sponzorjem oratorija 2013, brez katerih organizacija

tega projekta ne bi bila mogoča. To ste:

- Kolpingovo združenje Slovenije
- Občina Ravne
- Inter diskont, d. o. o.
- Koroška Lekarna
- Kmetija Pavšar
- Kmetija Hribernik
- Lekarna Dren
- Šola vožnje Felix
- Zavod medicinski center Gorjanc
- VABO, d.o.o.
- gosp. Ivanka Prislan
- Turisti na Kmetija Ošven
- Komunalno podjetje Log, d.o.o.

- gosp. Ivica Gostennik
- Turisti na Kmetija Ravnjak
- Nada Naveršnik
- Smuarska klub
- Marko Gorenšek, s.p.
- Peca commerce, d.o.o.
- Mesarija Lenik
- Sandi Očepek
- Kmetija Klanik
- Slaščičarstvo in trgovina Senica
- Hartl Matilda Erjavc s.p.
- PALOMA, d.d.
- Gostišče Štorman
- Knjigarna in papirnica Mladinska knjiga
- Telekom Slovenije, d.d.
- TAB Tovarna akumulatorskih baterij, d.d.
- Pošta Slovenije, d.o.o.

Zbral in uredil voditelj oratorija,
Tomaž Kocuvan

Oratorij Kotlje 2013 tudi na:
www.kotlje.si

nau iti in navezati pristne prijateljske odnose.

voditelj velikih iger: Andraž Herman

Pozdravljeni animatorji! Preprosto se moram odzvati na vaše poročanje na radiu Ognjišče. Ne morem mimo tega, kot da estitam vsem vam, ki ste še vedno vpeti v animatorstvo in po toliko letih še vedno zagnani! Žal se zaradi pomanjkanja časa in bolj kot ne že stalnega bivanja v Mariboru pa ne morem več udeleževati takšnih stvari, ampak vedite, da vas še vedno podpiram in vam želim vse najboljše še naprej - še vsaj 10 let.

Želim vam uspešno izveden oratorij, tako kot vsa leta do zdaj in še enkrat ESTITAM za lepo obletnico! Zavedajte se, da ste del nekaj zelo lepega in pozitivnega. Lep pozdrav vsem.

bivši animator: Matic Merka

Zelo pomembna vloga na oratoriju je tudi voditelj skupine. To je animator, ki skozi ves oratorij spremlja in vodi otroke iz svoje skupine. Skušaj jim biti veliki brat, se z njimi ukvarjati, jim pokazati, da so otroci vredni njegove skrbi ter seveda mora poskrbeti za varnost otrok ter njihovo dobro počutje. V tej vlogi so se izkazali Martin Štrekelj, Nina Ošep, Urška Špalir in Matej Ban. Zelo veseli smo bili tudi kaplana Jureta Sojca, ki je na začet-

ku blagoslovil celoten oratorij ter na koncu daroval zelo lepo pripravljeno sv. mašo s pomočjo animatorjev za vse naše oratorijance. Hvala Bogu za kitaro, ki nas je skozi Martinove roke spremljala cel teden. Brez nje bi bilo zelo suhoparno.

20 animatorjev se je žrtvovalo v tem tednu za dober cilj. Približati Boga našim otrokom. Uspelo je in menim, da si zaslužijo veliko pohvalo in priznanje za vso delo, ki so ga postorili že pred samim oratorijem, za vso razdajanje na samem oratoriju ter za vso ljubezen, ki so jo izkazovali našim otrokom. Za animatorja traja oratorijski dan deset ur, saj so jutranje pri-

prave in popoldansko pospravljanje obvezen del oratorija, predvsem pa refleksija ob koncu dneva, kjer ovrednotimo celoten dan in izpostavimo stvari, katere moramo naslednji dan izboljšati.

Vsakemu animatorju posebej iskrena hvala za njegovo težo, ki jo daje, za odgovornost, ki jo nosi ter za razdajanje, ki ga seje. Eni bolj, drugi še bolj, vsak po svojih zmožnostih. Skrb, da notranja povezanost zgodbe, katehez, molitev, delavnic, gostov in iger ostane jasna in da nosi moč sporočila, ni enostavna. Tudi, da oratorij deluje resnično vzgojno, ni enostavno. Največja moč oratorija je prav v prijateljskih odnosih med animatorji in otroci. Oratorij more biti dom, ki sprejema in dvorišče za prijateljske stike.

u ilnicah. Tretjo delavnico, kjer smo si izdelali obeske za ključke ter si narisali 3D roko, smo postavili kar za župnišče pod streho. Delavnice, ki so jih pripravile Rebeka Glasnik, Damjana Kolman, Neja Kokalj in Katarina Štrekelj, so potekale uspešno, brez večjih zapletov. Na obrazih otrok se je videlo veselje in zadovoljstvo. Mnenja animatorjev so bila, da je večina otrok najbolj uživala pri izdelovanju zmaja. Izdelali smo jih iz tršega papirja in ga po želji okrasili. Minilo je pol ure in skupina se je morala predstaviti na drugo delavnico, kjer smo si izdelali zapestnice s pomočjo barvnih trakov in 'sntntnov'. Nastale so krasne zapestnice in tudi nam animatorjem so bile zelo všeč, saj si je skoraj vsak naredil svojo. Minila je ura in pol. Nekaterim prehitro nekaterim je že primanjkovalo časa. Delavnice so se kljub dežju dobro zaključile. V teh otrocih se skrivajo veliki talenti, kar so dokazali s predloženimi izdelki. Animatorji smo zelo ponosni nanje!

Voditelj delavnic: Neja Kokalj

Letos sem bila pri birni, kar pomeni, da sem bila na oratoriju prvi kot pomočnica animatorjev. Zjutraj, ko smo se zbrali pred župnišče, smo si z otroki najprej pogledali del zgodbe o Narniji, nato smo odšli v cerkev, kjer smo imeli zanimivo, poučno molitev, pri kateri sva sodelovala Ksenija Šegovnik in Julijan Goren-

šek. Bila je iz dneva v dan boljša. Vodile sta jih vodile Nina Ošep in Vanja Gostenič. Spoznavali smo Sveto Pismo in se so otroci res poslušali, so lahko veliko odnesli.

Imeli smo tudi dva zanimiva gosta. Gorsko reševalno službo, kjer so nam predstavili svoj poklic, opremo in zelo zahtevno poklicanost v najnujnejših primerih reševati ponesrečence iz nemogočih situacij. Iz lokostrelskega društva Dravograd so nam predstavili svoj hobi in ljubezen do tega športa, kako iz naravnih materialov streljati v tarčo. Smo se lahko kar zamislili, kako težko je bilo neko, ko je bil lok sredstvo za preživetje.

Vsakodnevna malica je bila vedno super, vedno je pred njo eden izmed animatorjev zmolil in se zahvalil. Na koncu dneva smo se skupaj zbrali v veliki ilnici, kjer nam je Tomaž podal popotnico tega dne in zapeli himno letošnjega oratorija 'Bog je z nami'.

Animat. pomočnica: Ksenija Šegovnik

Ko sem v sredo prišla na jutranji sestanek in zagledala 'rdečo preprogo' brez ves hodnik, sem se kar malo nasmejala. Prišli so otroci in eden po eden kot slavni udeleženci hodili po rdeči preprogi, v letošnjih prekrasnih, modrih in vijoličnih oratorijskih majkah, mi pa smo jih medtem fotografirali, intervjuvali in zbirali avtograme ... Dobili so obutek, da so pomemben del tega oratorija. Tako smo se začetki praznovanja

desete obletnice. Nato so se posedli v veliki ulnici in si ogledali dramsko zgodbo. Zapeli in zaplesali smo nekaj pesmi. Vsak otrok je dobil svoj balon, na kar smo se postavili ob robu rde in preproge ter čakali na našega skrivnega gosta. Odkrito povedano, nas tudi ve in animatorjev ni vedela, kdo nas bo obiskal. Odprla so se vrata in na rde o prepričljivo je stopila Eva Boto! Prišlo se je neustavljivo vzklikanje in pozdravljanje. Bili smo navdušeni. Kaj kmalu smo spoznali, da je odli na z otroki, saj je bila Eva tudi vsa leta animatorka v župniji Šentjanž in oratorij zelo dobro pozna. Ves čas se je pogovarjala z našimi udeleženci in odgovarjala na njihova vprašanja. Zapela nam je nekaj pesmi in ko je odprla usta, je v trenutku postalo vse tiho, kar je pravi udelež! Od njenega odli nega glasu smo dobili kar kurjo kožo. Po koncu anem nastopu so otroci dobili posebno darilo, zapestnico letošnjega oratorija. Vsi otroci so 'navalili' k njej, saj je prišla deliti avtograme. Ta dan je bil res odličen, prepričana sem, da so otroci uživali in da smo lepo praznovali deseto obletnico oratorija.

Animat. pomočnica: Katarina Štrekelj

Vsi nestrpnost pri akujemo, tišina, v katero bi lahko rezal, srni utrip visok ... V dramski igri se na odru kar na enkrat pojavita Pepicvil in Lepicvil. Dva pogumna Narnijska mišaka, ki skozi celotno zgodbo vsebinsko približujeta

otrokom. Zgodba se za ne v Evstahijevi sobi, z njunima bratrancema Edmundom in Lu ko. Evsahij je bil prava zgaga ter je ves čas nergal ter se nesramno obnašal do vseh okoli sebe. Najprej do Luke in Edmunda, kasneje pa do celotne posadke Jutranje zarje. Ker ga je pohlep do zaklada preveč zapeljal, se je v njem prebudil pravi zmaj in zjutraj se je takšen tudi zbudil. Ko je videl, kaj se mu je zgodilo, se je zamislil, kakšen je bil poprejšnji do vseh okoli sebe. Mogoč ni lev Aslan mu je pokazal pravo pot in tako se je Evstahij s pomočjo Aslana osvobodil debele plasti zmajevske kože. Od tega dne dalje ni bil več star, nesramen in razvajen nergajo ... Ravno nasprotno, bil je kot prerojen, prijazen in vedno pripravljen priskočiti na pomoč, kjer se je le dalo. Spremenil se je Evstahij, tako tudi kapitan ladje Kaspijan, saj so skupaj pripluli do konca sveta, obemer so naleteli na veliko težavo in ovir, do Aslanove dežele – do nebes, kamor so lahko samo 'pokukali'. Vse, kar so spoznali na tej plovbi, so morali ponesti nazaj, v svoje življenje, v svoj vsakdan in tako tudi živeti. Tako moramo tudi mi vse lepo iz oratorija ponesti v svoje vsakdanje življenje. S to zgodbo smo otrokom približali marsikatero vrednoto. Z besedami, ki jih je skrbno izgovarjal veliki lev Aslan, so otroci zautili Njega, Božjo navzočnost. Kajti On je tisti, zaradi katerega smo zmogli do konca izpeljati deseti oratorij. Zgodbi-

co o Narniji smo animatorji s pomočjo scene in kostumov odlično odigrali, kar so pokazali tudi otroci s svojim navdušenjem.

voditelj skupine: Martin Štrekelj

Kot vsako leto smo tudi letos imeli velike igre. Jah, ... Sploh ne najdem besed, kako opisati velike igre, ki so potekale čez cel teden. Spomin mi beži na smeh in na veselje otrok. Kako lahko otroka razveseliš samo z igro? Nepopisno veselje! No, da na kratko opišem, kako sploh pride do tega, da se velika igra pripravi. Od aprila smo imeli 15 sestankov, kjer smo si razdelili vse zadolžitve, tudi vloge za dramsko zgodbo, se duhovno pripravljali na ta velik projekt in se tudi dogovorili, kdo bo letos pripravjal velike igre. To smo bili Ines Ka i, Aleš Zorman, Andraž Herman in Tomaž Jehart. Potekale so v sloganu letošnjega oratorija 'Bog je z nami – Nismo sami!' In res, tudi pri pripravljanju velikih iger nismo bili sami. Tu so nam ob strani stali ostali animatorji ter tudi domači, ki so nam pomagali, ne nazadnje pa nam je vsem ob strani stal ON. Zaradi Njega imamo tudi takšno veselje do vsega in zaradi Njega mi otrokom delimo to veselje!

Prvi dan je bil poudarek na tem, kako deluje skupnost, kako ostati povezan in si brez prerekanj pomagati. Tako so otroci s svojimi animatorji »vodniki« naredili svoje ladje. Z njimi so pluli po

»otokih« in ugotavljali, kaj pomeni skupnost. Drugi dan nas je pod streho »nagnal« dež. Tako so otroci uživali ob ustvarjanju v delavnicah. Tretji dan smo bili v gozdu ter iskali Aslanov me. Kot so otroci v dramski zgodbi pomagali speim Narnijskim lordom, da so se prebudili. Otroci so po gozdu iskali animatorje, kjer so dobili zlatnike za pomoč starki in za gradnjo svojih »bivališ«. Tretji dan smo se odpravili na pohod do Ivarkega jezera. Otroci so morali ozdraviti svojega »zombi animatorja«, ki je bil zasvojen z glasbo. In skozi igro jim je to uspelo.

Na Ivarkem nas je čakala malica. V petek je bil res vroč dan in vsi smo potrebovali osvežitev. Bil je dan za vodne igre... Ja ... hmmm ... Aleš je samo za el razlagati igro in v obeh otrok se je zaiskrilo »vodne igre«. Otrokom smo animatorji pripravili drobo, po kateri so se spuščali in se hladili. Hodili so po otokih, kjer so morali biti spretni z vodnimi baloni in paziti, da so nalogo izvedli kar se da dobro, da so dobili košek me a, ki so ga prilepili na karton z obrisom svojega me a. Sobota ... Gradili smo vinograde, kot je Jezus rekel svojim učencem »Jaz sem trta! Vi mladike.« Tako so na koncu nastali zelo lepi in bogati vinogradi, delo otroških rok.

Velike igre so imele velik poudarek na Bogu, pod prisposodobno Vsemogočnega leva Aslana. Z velikimi igrami smo dokazali, da se da tudi med igro veliko